

ע"פ 5462/18 - לואי זועבי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5462/18

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט י' אלרון

המערער: לואי זועבי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת וגזר דינו של בית המשפט המחוזי
בנצרת בת"פ 1001/12 מיום 3.3.2017 ומיום
11.6.2018 (בהתאמה) אשר ניתנו על ידי כב'
השופטת י' שיטריט

תאריך הישיבה: ו' בכסלו התש"ף (04.12.2019)

בשם המערער: עו"ד מוטי לוי

בשם המשיבה: עו"ד רוני זלושינסקי

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על הכרעת וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (השופטת י' שיטריט) בת"פ 1001/12 מיום 3.3.2017 ומיום 11.6.2018 (בהתאמה), בגדרם הורשע המערער בביצוע שורה של עבירות אלימות ועבירות כנגד שוטרים, ונגזרו עליו עונש של 9 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

עמוד 1

כתב האישום

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

28.

29.

30.

31.

32.

33.

34.

35.

36.

37.

38.

39.

40.

41.

42.

43.

44.

45.

46.

47.

48.

49.

50.

51.

52.

53.

54.

55.

56.

57.

58.

59.

60.

61.

62.

63.

64.

65.

66.

67.

68.

69.

70.

71.

72.

73.

74.

75.

76.

77.

78.

79.

80.

81.

82.

83.

84.

85.

86.

87.

88.

89.

90.

91.

92.

93.

94.

95.

96.

97.

98.

99.

100.

101.

102.

103.

104.

105.

106.

107.

108.

109.

110.

111.

112.

113.

114.

115.

116.

117.

118.

119.

120.

121.

122.

123.

124.

125.

126.

127.

128.

129.

130.

131.

132.

133.

134.

135.

136.

137.

138.

139.

140.

141.

142.

143.

144.

145.

146.

147.

148.

149.

150.

151.

152.

153.

154.

155.

156.

157.

158.

159.

160.

161.

162.

163.

164.

165.

166.

167.

168.

169.

170.

171.

172.

173.

174.

175.

176.

177.

178.

179.

180.

181.

182.

183.

184.

185.

186.

187.

188.

189.

190.

191.

192.

193.

194.

195.

196.

197.

198.

199.

200.

201.

202.

203.

204.

205.

206.

207.

208.

209.

210.

211.

212.

213.

214.

215.

216.

217.

218.

219.

220.

221.

222.

223.

224.

225.

226.

227.

228.

229.

230.

231.

232.

233.

234.

235.

236.

237.

238.

239.

240.

241.

242.

243.

244.

245.

246.

247.

248.

249.

250.

251.

252.

253.

254.

255.

256.

257.

258.

259.

260.

261.

262.

263.

264.

265.

266.

267.

268.

269.

270.

271.

272.

273.

274.

275.

276.

277.

278.

279.

280.

281.

282.

283.

284.

285.

286.

287.

288.

289.

290.

291.

292.

293.

294.

295.

296.

297.

298.

299.

300.

301.

302.

303.

304.

305.

306.

307.

308.

309.

310.

311.

312.

313.

314.

315.

316.

317.

318.

בקנה אחד עם יתר הראיות שבתיק.

לנוכח זאת, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות של חבלה בנסיבות מחמירות, החזקת סכין שלא כדין, תקיפה בנסיבות מחמירות והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. לצד זאת, זוכה המערער מהעבירה של ניסיון לחבלה בכוונה מחמירה.

אשר לאישום השני, קיבל בית המשפט את גרסאות שוטרי התחנה כמהימנות, ודחה את גרסת המערער – לפיה ביקש לשוב לתא המעצר – כבלתי מהימנה. משנקבע כי המערער לא יצא ממתחם תחנת המשטרה, קבע בית המשפט כי לא השלים את עבירת הבריחה, והוא הורשע אפוא בעבירות של ניסיון בריחה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

5. בגזר דינו, התחשב בית המשפט המחוזי, בין היתר, בחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, ובנסיבותיו האישיות של המערער, וגזר עליו עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים ובכלל זאת תשלום קנס בסך 3,000 ש"ח.

תמצית טענות הצדדים בערעור

6. בערעורו על הכרעת הדין טוען המערער שלוש טענות מרכזיות בכל הנוגע להרשעתו באישום הראשון: האחת, כי אין ליתן אמון בעדות המתלונן נוכח סתירות ואי דיוקים העולים מגרסאותיו השונות; השניה, כי לא ניתן משקל הולם לעדותם של שניים מעדי ההגנה (שאף אחד מהם לא נכח באירוע התקיפה) אשר תמכו בגרסתו של המערער; השלישית, כי נפלו בתיק מחדלי חקירה חמורים המצדיקים את זיכויו בדין, בין היתר בשל כך שלא הופקו ממצאי ד.נ.א מהסכין אשר נתפסה בזירה.

אשר להרשעתו באישום השני, המערער סבור כי די בעובדה שהיה אזוק ברגליו בעת שהותו בתחנת המשטרה כדי לעורר ספק סביר במיוחס לו.

7. במסגרת הערעור על גזר הדין טען המערער כי יש להקל בעונשו, באופן שירצה את עונש המאסר אשר הוטל עליו במסגרת עבודות שירות. לשיטתו, לא ניתן משקל מספיק לנסיבותיו האישיות בעת גזירת עונשו.

8. מנגד, המשיבה סמכה ידיה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וטענה כי אין להתערב בממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי, אשר סקר בהרחבה את מכלול חומר הראיות. עוד נטען, כי העונש שהוטל על המערער אינו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים, ואינו מצדיק על כן את התערבותה של ערכאת הערעור.

דין והכרעה

9. דין הערעור להידחות.

עמוד 3

10. נקודת המוצא לצורך דיונו היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בלבד (ע"פ 3817/18 מדינת ישראל נ' חסן, בפסקה 40 לחוות דעתי (3.12.2019)).
- בענייננו, עיקר טענות המערער מכוונות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על ידי בית המשפט המחוזי, ואיני סבור כי המקרה דנן נופל בגדר אותם מקרים חריגים המצדיקים את התערבותה של ערכאת הערעור.
11. כמתואר לעיל, הרשעת המערער באישום הראשון הושתתה בין היתר על עדות המתלונן, אשר העיד על תקיפתו בידי המערער. בהקשר זה קבע בית המשפט המחוזי כי:
- "לאחר שבחנתי את עדות המתלונן באופן בלתי אמצעי כפי שזו באה בפני, הרי שמצאתי את עדותו כמהימנה ואמינה ושעה שגולל אותה בפני, אותות האמת עלו הימנה ולפיכך, רואה אני לסמוך עליה, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.." (פסקה 145 להכרעת הדין).
12. תימוכין לגרסת המתלונן מצא בית המשפט בעדותו של השוטר אשר שתפס את המערער מיד לאחר תקיפתו את המתלונן. אשר אישר בעדותו את תוכנו של דו"ח הפעולה אשר ערך עם תפיסת המערער על ידי כוחות השיטור, שבו נכתב כי כאשר נשאל המערער מדוע תקף את המתלונן, השיב כי "זכותו לכנס [כך במקור -י' א'] לאן שהוא רוצה ובגלל שהסודני [המתלונן -י' א'] מנע ממנו הוא תקף אותו" (ת/18; ההדגשה הוספה -י' א', ראה גם עמ' 53-54 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי). אמירה זו של המערער יש בה כדי להוות ראשית הודאה, לפחות, באשמתו, והיא מחזקת את גרסת המתלונן.
- בית המשפט נתן אמון בעדותו של אשר וקבע כי בזמן אמת הלה "תיעד את התרחשות הדברים כהוויתם".
13. זאת ועוד, בית המשפט המחוזי התייחס מפורשות לאותן סתירות בגרסאות המתלונן עליהן מצביע המערער במסגרת הערעור, וקבע כי אין באלו כדי לשמוט את הקרקע תחת עדותו המהימנה, אשר נמצא לה חיזוק במקורות ראייתיים נוספים.
14. לנוכח כל האמור, ומשקבע בית המשפט המחוזי קביעות מהימנות כה מובהקות לעניין עדות המתלונן -יש לדחות את הטענה כי אין ליתן אמון בעדותו, או כי יש להתערב בממצאים אלו.
15. איני מקבל גם את טענת המערער לפיה היה ראוי להעניק משקל ראייתי משמעותי יותר לעדותם של עדי ההגנה עלי נאסר ואחמד זועבי. עדויות אלו הוגדרו בבית המשפט המחוזי כעדויות כבושות, אשר כידוע ערכן הראייתי מועט (וראו למשל: ע"פ 779/19 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, בפסקה 22 (22.7.2019)).

יתירה מזאת, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בקביעות המהימנות אשר קבע בית המשפט המחוזי באשר לעדויות אלה,

ובכלל זה כי ישליתן לעדותו של נאסר משקל מועט (ומכל מקום כי עדותו אינה סותרת בהכרח את עדות המתלונן); וכי עדותו של זועבי היא "בלתי אמינה, בלתי מהימנה, כמו גם בלתי סדורה ובלתי קוהרנטית".

16. כמו כן, איני סבור כי יש ממש בטענות המערער בדבר פגמים שנפלו בחקירתו, ובפרט בטענה כי היה על המשטרה להפיק ממצאי ד.נ.א מהסכין שנמצאה בזירת האירוע, כדי להביא לזיכוי.

אמנם, מוטב היה כי המשטרה הייתה מבצעת פעולות חקירה נוספות, ובוחנת את הסכין אשר נתפסה בזירה. ואולם, לנוכח התשתית הראייתית המבוססת בדבר אשמתו של המערער במקרה דנן, איני סבור כי היעדר פעולות החקירה גרם לקיפוח הגנתו, ומשכך אין באמור כדי להביא לזיכוי (וראו: ע"פ 8965/18 מחאג'נה נ' מדינת ישראל, בפסקאות 34-35 (3.11.2019)).

17. ואחרון, אין לקבל את הטענה כי יש לזכות את המערער מהעבירות שהורשע בהן במסגרת האישום השני, אך ורק משום שהיה כבול ברגליו בעת ניסיון הבריחה.

עדותו של החוקר שחקר את המערער ובמהלך חקירתו ניסה האחרון לברוח מהתחנה (עמ' 46-47 לפרוטוקול); עדויותיהם של השוטרים אשר תפסו את המערער ומנעו ממנו מלברוח (וראו למשל: עדותו של פקד ארז רוזן, בעמ' 35-36 לפרוטוקול, וכן בדו"ח ת/22 שנערך על ידו); ואף גרסתו של המערער לפשר בריחתו, אשר הוגדרה כ"בלתי מהימנה" – כל אלה מלמדים כי המערער אכן ניסה להימלט מתחנת המשטרה, וכי לא נפל פגם בממצאי העובדה שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי בעניין זה.

18. אשר לערעור על גזר הדין, לא מצאתי כי העונש אשר הוטל על המערער חורג בצורה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כי נפלה טעות מהותית בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, באופן המצדיק את התערבותנו (וראו למשל: ע"פ 6469/19 אבו דקה נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (27.11.2019)).

בנסיבות המקרן דנן, בו המערער תקף את המתלונן בלא עוול בכפיו, נטל סכין וגרם לחתך באורך של כ-20 ס"מ בראשו, יש לייחס חומרה רבה למעשיו. כפי שנקבע בפסיקתו של בית משפט זה, על מדיניות הענישה בגין ביצוע מעשים מעין אלו להיות מחמירה ומרתיעה (וראו למשל: ע"פ 202/18 מדינת ישראל נ' אברהמים (25.4.2018)).

לא למותר לציין בהקשר זה כי המערער טרם שילם את סכום הקנס אשר הושת עליו במסגרת התיק דנן; וכי בעוד שביצוע עונש המאסר בפועל אשר הוטל עליו במסגרת תיק זה עוכב עד להכרעה בערעור, הורשע הלה לאחרונה בביצוע עבירות של תקיפת שוטר ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, ונגזר עליו עונש מאסר בפועל (ת"פ 1497-06-19).

משכך, ומשהקל בית המשפט המחוזי בעונשו של המערער נוכח התמשכות ההליכים בעניינו ובשל נסיבותיו האישיות, איני סבור כי יש להקל עמו פעם נוספת ולאפשר לו לרצות את עונש המאסר שהוטל עליו בעבודות שירות.

19. סוף דבר – הערעור נדחה.

המערער יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 2.1.2020 עד השעה 10:00 בבית המעצר קישון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתן היום, י"ח בכסלו התש"ף (16.12.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה